

Børne Blad

Nr. 31.

3die august 1901.

27de aarg.

Fra fiskerlivet nordpaa. I.

De allerfleste norske er fortrolige med havet. Det forstaar sig, vi har jo ogsaa indlandsfolk, og iblandt dem en del, som aldrig har set havet; men det er nu ikke saa mange. Og har de end aldrig set havet, saa har de hørt saa meget mere om det. Thi det havomkransede Norges liv er jo sammenvokset med havet og dets undere. Men i Nordland der kan de fortælle for os andre, saa vi maa sidde undrende og høre paa. Der lever de paa og af

havet i en betydning, som vi ikke ret forstaar.

Kunde vi gjøre er tur derop i fisketiden, ja da vilde vi have noget at fortælle, naar vi kom hjem igjen. Om torst, meget større, end du selv er, om silbestæng, hvor der ligefrem søjes op tusender af tønder, om hvalfist i hundredevis, og saa om de utallige fugle, som rent skygger for solen, naar de flyver op fra en holme, du ror forbi, og skriger saa, at du kunde have lyst til at holde for ørene.

Børneblad

abkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I paffer til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Entered at the Post Office at Decorah, Iowa,
as second-class matter.

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 27.

Bandringen i ørkenen.

(Fortsættelse.)

Nu fortælles os videre i vor bibelhistorie, at da Israels folk var komne til enden af Parans ørken, op mod sydgrænsen af Kana'ans land, sendte Moses speidere ind i landet. Der til valgtes tolv ledende mænd, en af hver stamme. Disse mænd drog gennem hele landet og bragte den bedste tilbage, at landet var godt og frugtbart. Som vidnesbyrd om det var de med sig store druetrakker. Men folket som boede i landet, var et kraftigt, krigerisk folk. Israellitterne var kun som græshopper i sammenligning med dem.

Ved denne overdrevne skildring gjorde speiderne folket modløst, ja bragte dem endog til at gjøre oprør, idet de vilde vælge en anden anfører og vende tilbage til Egypten. Kun to af speiderne, Josva og Kaleb, holdt stand. De holdt sig til Guds løfte om, at de skulde indtage og eie landet. De vidste, at Gud var med dem; derfor var de ved godt mod og opmuntrede folket til at gaa mod Kananiterne. Men det hjalp ikke.

Heraf kan vi lære, hvor ilde det er, naar de, som skal være folkets veiledere, taber troen paa Gud og falder i mishaab. Da fører de ogsaa folket med sig i samme synd og last.

Kana'an er et billede paa vort himmelske fædreland. Det har Jesus erhvervet os. Det har Gud lovet os at eie. Men det koster kamp at indtage det, kamp med djævelen, verden og vort eget fjød. Den, som ikke vil stride "troens gode strid", kan ikke komme ind. Til saadan troens strid vil Guds sande tjenere opmuntre os og selv gaa foran i kampen.

Saa hører vi videre, hvorledes Gud straffede Israels børns vantrø og ulhellighed. Paa Moses's forbøn staaede Herren folket for dø-

den, hvilken de vel havde fortjent. Men saa maatte de i 40 aar banke om i den tørre ørken, indtil alle, som ved udgangen af Egypten var 20 aar og derover, var døde. "Jungen, som har seet mine undere i Egypten, skal komme ind i Kana'an, undtagen Josva og Kaleb."

Folket havde i sin vantrø og ulhellighed ønsket sig døden i ørkenen. Nu fik de sit ønske opfyldt. De speidere, som havde forført folket til at knurre mod Gud, blev pludselig rebne bort af døden.

Saa ser vi atter, hvorledes Gud vistnok er langmodig og længe kan taale et folks synd. Men tilslut kommer dog straffen. Aller tungest falder den paa dem, som ogsaa har forført andre til synd. Derfor skal vi frygte for hans vrede og ikke synde mod ham. (Sluttes.)

I skoven.

Oversat fra engelsk

(Fortsættelse.)

Det kunde have været værre, sagde nogle, som havde foresat sig at se alting fra den lyse side; det kunde have været værre; thi disse stæbninger, hvor rovgjerrige de end var, var de dog ikke blodtørstige. De sparede livet og tænkte kun paa at plyndre. Da de havde taget alle nødbærerne i skoven, traf de sig tilbage og lod dens beboere være i fred. Det var slet ikke saa slemt, som det kunde have været.

Men saaledes talte fornemmelig de etorn, som havde faaet gjemt sine forraad saa vel, at de gryntende voldsmand ikke kunde opsnuse dem. Rufus kunde have talt saaledes for en kort tid siden, nu suktede han kun i stilhed.

Browns spænding og ubished blev større, eftersom fienden kom nærmere. Der var ingen navne stygge nok for dem, — frygtelige uhyrer, graadige slyngler, umættelige røvere, som vilde berøbe ham hans dyrebare forraad.

Det var et mærkeligt held, som fedvanligt for Brown, sagde naboerne. Flokken kom gryntende og snusede rundt omkring høgetræet; man kunde høre deres trampen langt borte. Brown hørte den ligeledes, da han stirrede ned fra sit skjul oppe i en buks. De gik forbi; deres trampen og grynten lød fjernere og fjernere. Det var rigtignok et altfor stort held. Mon de skulde komme tilbage igjen? Jo, der er de. Nei, det var kun nogle efternølere, som stødte sig at ind-

hente de andre, da de var meget bange for at være de sidste ved maaltidet. Derpaa hørtes nogle kvin, saa et øieblik fuldt af angst, og saa — var de alle borte.

Herefter talte Brown om den skræk, der havde havde herstet i stoven, med megen foragt. Svinene, sagde han, var meget bedre end deres rygte. Der var flere iblandt dem, som var noksaa hyggelige, og hvad deres rygte for hærvert angik, var det bethdeligt overdrevet. Han havde selv nylig havt den bedste anledning til at bømme om det.

Fjerde Kapitel.

Det var en af de sidste dage i december. I stoven kalder man det midtvinters, men ude i verden kalder vi det juleaften.

Beiret var bitterlig kolbt med deiligt, klart solskin; alt syntes at glimre og glitre i den stille blaa luft. Sneen blendede øiet, og de froсне dugdraaber paa træerne funkede som diamanter; endog de nedfaldne blade var ligesom kantede med sølv.

En sneedækket stov er et vidunderlig deiligt syn, især naar du ser den for første gang, som Konrad og Ermine gjorde nu. De fandt den forunderlig skjøn, og det var den ogsaa; denne hvide dragt, som var kommen saa ren og pletfri lige ned fra himmelen, havde isørt stoven en forunderlig skjønhed.

Konrad og Ermine kunde ikke blive tjede af sit nye legetøj sneen. De morede sig med at stikke sine smaa poter forsigtig ned i den, og se rimet smelte og føle den tyjelige blødhed under den. De kastede den op i luften og lod de glimrende snug falde ned igjen paa deres stind. Og hvilken moro at strabe og grave i den, indtil de fandt den bare jord, stiv og haardfroσsen under sneens glimrende teppe! Eller naar Konrad gled paa en istap og faldt ned paa de lavere grene, saa der stod en sky af sne omkring ham!

Goody var saa bange for at falde, naar hun gik over isen, og blev ganske forfækket, naar det knagede under hendes tunge, forsigtige skridt. O, denne vintertid er dog en herlig tid!

Men det var kolbt, bitterlig kolbt. Skjønt solen skinnede klart, havde den dog ingen varme, i det mindste sagde man saa; den gik ned klokken fire, omgivet af en herlig glorie af ilbrøde sky, og nu maatte man se, at klare sig saa godt man kunde uden den. Ah! da var det kolbt!

Det var den slags aftener, da folk rundt omkring paa landet lægger store bebstykker paa

gruen, da gardinerne trækkes sammen for at skjule mørket udenfor, og lamperne tændes; alle samles om den knitrende ild og fryder sig ved den. Fra mangt et kirketårn forkynder klokkeklangen om juleglæden, og de smaa børn samles om ildstedet og lytter til fortællingen om Jesusbarnet, hvis fødselsdag det er imorgen. Nu tændes juletræerne i de festligt smykkede sale; lys paa lys tindrer og glimrer frem mellem de mørkegrønne grene. Imellem al denne glimmer af guld og sølv, med en skinnende stjerne i toppen, høier det sterke grantræ sine med gaver tungt belastede grene og synes næsten selv at forundres over dette.

De stakars etorn hithenne i stoven kender intet til vor juleglæde, men de klynger sig hyggeligt sammen i rebet og fortæller ogsaa hverandre historier.

De har ligeledes juletræer, altfor mange til at kunne tælles, men kun maanens stråler oplyster dem. De er bedækkede med snekrystaller og behængte med istapper, som vil skinne og glimre som diamanter i solstrålerne imorgen.

Der er en fremmed blandt dem i aften, og Brown og Goody med lille Nora er kommen for at se ham.

Ermine traf ham for nogle dage siden. Hun var ude for at lede efter Konrad, idet hun forsøgte ved hjælp af hans lette fodspor i sneen at opdage, hvilken vej han havde taget.

Plubselig hørte hun lyden af sjerne skridt, hoppende og springende fra gren til gren i træerne. Det næste øieblik var hun halbt begravet i en hvirvel af nedfalden sne. Ah, der var han! Hun sprang hurtig op i træet for at møde ham.

Det var ikke Konrad. Den stikkelse, som viste sig for hende, saa næsten ud som en tjæmpe i det svindende dagslys, som et stort, spørgselagtigt etorn, graa og uthellig, som den var.

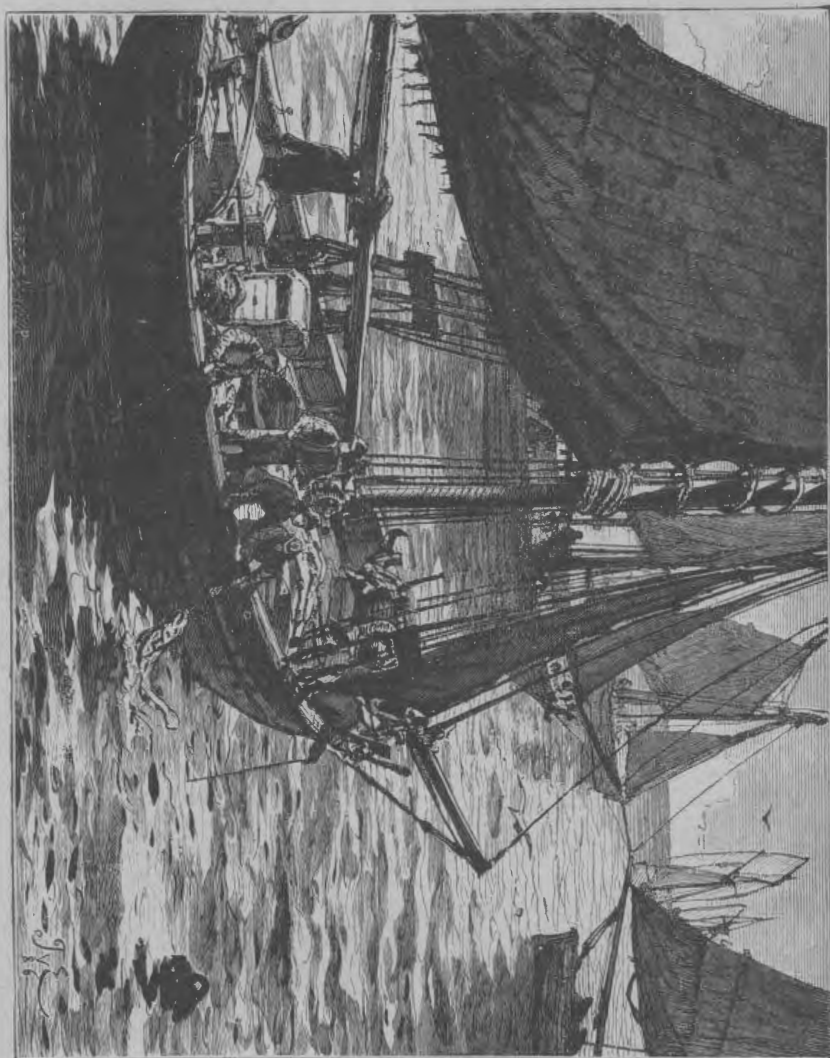
Ermine udstødte et skrig af rædsel og blev staaende som forstenet. Men den fremmede kom henimod hende og sagde med denlig stemme: "Du er vel ikke bange for mig? Du tror vel ikke, at jeg vil bide dig, du lille røde etorn?"

"Hvem er du?" spurgte Ermine, idet hun veg lidt tilbage, endnu ganske forfækket.

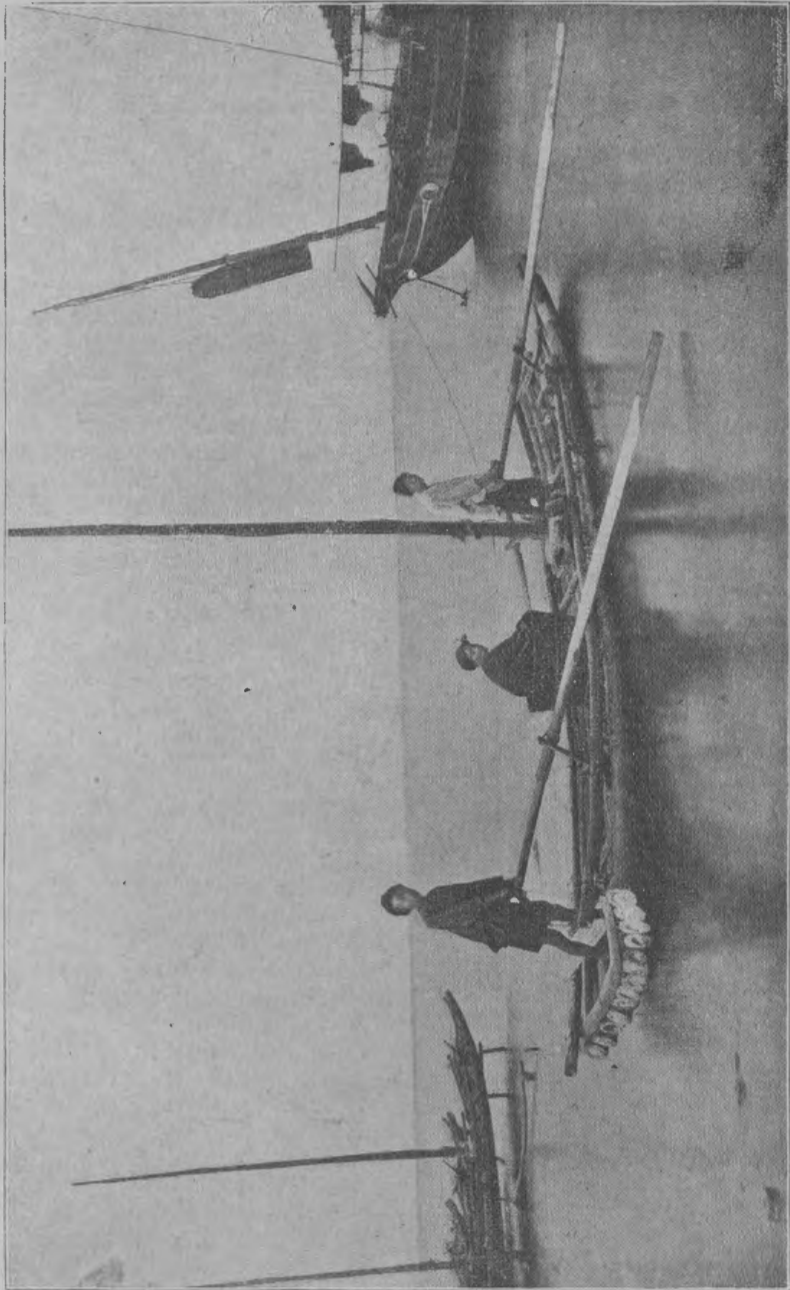
"Jeg er en fremmed i dette land", svarede den saa sørgmodigt, at Ermines hjerte blev rørt; "jeg er nylig undsluppen fra et fængsel."

"Et fængsel?" gjentog Ermine; "hvem har sat dig i fængsel?"

"Grusomme mennesker. Maanedes er hen-

En fjerdel af nordhavet. II.

Sya Sjina.

rundne, siden døren paa mit trange bur første gang blev tilluftet; igaar var det, jeg skgtede; er det da underligt, at jeg er bange for at blive forfulgt? De skal aldrig fange mig levende igjen."

"De kan ikke finde dig her", sagde Ermine; "du er velkommen hos os."

Hun saa nu Konrad komme, sprang bort og raabte til ham: "Konrad! Her er kommet et underligt, stort, gammelt etorn; lad os tage ham hjem med os."

"Jeg er ikke gammel", sagde den fremmede, "stjont du maaste synes jeg ser ud til - det."

Og idet de nu sprang ned af grenene og kom ud i det stærkere lys, saa Ermine, at han virkelig var meget ung, stjont ganske graa og større end noget etorn, hun før havde seet. Han hoppede tungt over stæren og saa træet og medtagten ud af reisen og det haarde veir.

Ermine viste ham veien hjem, og Konrad gik foran for at fortælle sine forældre, at de havde en fremmed med sig. Rufus stod ved indgangen til hullet og modtog ham med den værdisghed, som passede for hans høie stilling.

"Det er kun et sørgeligt velkommen, vi kan give dig idag", sagde han meget melankolsk, "men det lille, vi har tilovers, er ogsaa til din tjeneste, dersom du vil bæere bort lille hul med din nærbærelse. Du maa være meget træt; vær saa god at komme ind og knæet dig en nød, indtil aftensmæden er færdig."

"Men kjære", hviste madamen bagfra, idet hun forsigtig rhykede i hans hale for at tiltrække sig hans opmærksomhed; "vi har jo ikke saa meget som en valnød i vort hul."

"Na, bryd dig ikke om det; saa kan du give os egenødder", svarede Rufus.

"Egenødder!" gjentog madamen. "Egenødder, naar man har fremmede! Det har jeg aldrig været vant til før. Det er meget tankeløst af dig, Rufus, at bede fremmede til hullet, naar du ved, at jeg ikke har saa meget som en kirsebærsten eller en vild kastanje at sætte ind efter egenødderne.

"Det kan jeg ikke hjælpe, kjære, du maa gjøre det saa godt du kan. Giv os, hvad huset for-
maar."

"Det er let for dig at sige det, og hvis du er tilfreds, saa kan vel jeg ogsaa være det. Dersom du vil, at folk skal sulte hos dig, saa gjerne for mig, men det er ikke min skyld. Det ligner saa din far", vedblev madamen, idet hun vendte sig til batteren Judy, som netop havde havt sig en liden lur paa en varm mosebod, "han vilde

visst give bort sin pels til den første fremmede, han møbte; men at tænke paa sin kone og familie, nei tak! Tænt at komme hjem med en stor, stærk tingest som denne; han øder os ud af hus og hjem paa en dag! det er dog altfor galt!" sagde madamen, rettede sin hale fornærmet iveiret og brummede nogle bitre ord.

(Fortf.)

Strengt, men nyttigt.

Mange af Børnebladets unge læsere maa vel benytte de varme sommermaaneder til at gaa i norsk religionsstole. Det kan være strengt nok, især naar heben er trykkende, som den har været isommer. Men det er dog nyttigt. Det faar ikke hjælpe, om det koster lidt ansigts sved at faa lære bort gode norske sprog, og især vor dyrebare barnelærdom. Vi vinder intet, som er værd noget, uden arbejde. Vi er ogsaa stakte til at arbejde fra vi er smaa. Og de bedste og dygtigste mænd og kvinder i verden er saadanne, som lærte at arbejde med flid fra barndommen af. Derfor tag kun modig fat paa eders skolearbejde og giv ikke tabt, om det er noget strengt.

Hvad er livet?

En dag, da fuglene havde sunget sig trætte, blev en lang pause afbrudt af en filosofisk liden bogfinke med disse ord:

"Hvad er livet?"

De blev næsten forstrakte over afbrudelsen, men en liden lerte svarede straks:

"Livet er en sang."

"Nei, det er en kamp i mørket", svarede en muldbærp, som netop havde faaet hovedet over jorden.

"Jeg tror det er en ubdilling", sagde en rosenknop, idet hun udfoldede sine blade til stor fryd for en sommerfugl, der kysede hende og raabte:

"Livet er bare glæde."

"Raad det heller en kort sommer", summede en liden flue, som fløi forbi.

"Jeg synes det er ikke andet end flid og slæb", klagede en liden myre, som stræbede med et straa, der var mange gange saa stort som den selv.

Skjæren lo kun for at skjule sin mangel paa tænkeevne.

Men i dette øieblik begyndte store regn-
draaber at falde, og de hvistede tungt:

"Livet bestaar i taarer."

"J tager alle feil", raabte ørnen, idet den
feilede gennem luften paa sine majestætiske
vinger, "livet er frihed og styrke."

Det begyndte nu at blive mørkt, og en prak-
tisk liden spurv foreslog, at de skulde begive sig
til hvile. Og natvinden susede blødt gennem
træerne:

"Livet er en drøm."

Stilhed hvilede over byen og landet, og det
var nær daggrø, da en ensom videnstabsmand
slukkede sin lampe og sukkede:

"Livet er kun en skole."

Udenfor var et par unge mænd paa hjem-
veien efter en nat tilbragt i fornøielser, og den
ene stønnebe:

"Livet er et eneste langt, uopfyldt ønske."

"Det er et evigt mysterium", hvistede den
nyfødte morgenvind.

Da kom pludselig et rosenstjær frem over
horisonten i øst og forgyldte træernes toppe og
de lette skr. Og da morgenen thåsebe den
opvaagnende jord, klang i mægtige harmonier
ud over verden:

"Livet er en begyndelse."

Det døde barn.

"Lille søster er død", sagde Berte, barne-
pigen, da Else kom hjem fra et erende, hun
havde gaaet. "D", sukkede Else og vilde gaa
ovenpaa. "Nei, du maa ikke gaa op der",
sagde Berte. "Vent til din tante kommer ned."
Else gif hen til vinduet og blev staaende der
og græb.

Straks efter kom Georg løbende hjem fra
skolen. "Lys", sagde Berte og løstede fingeren
i beiret. "Hvad er der paa færde?" spurgte han.
"Lille søster er død", hvistede Else. "Na nei!"
raabte Georg, og taarerne kom i øinene paa
ham. "Hun kommer aldrig tilbage til os; men
vi kommer til hende", sagde Else. "Hvad tid?"
spurgte Georg. Men det vidste Else ikke.

Lidt efter kom Hans ind. "Din søster er
død, Hans", sagde Berte. "Er hun død?"
spurgte Hans med bedrøbet stemme. "Nu bliver
hun aldrig mere syg", sagde Else; "hun er i
himmelen, og vi er her."

Døren blev igjen lukket op, og børnenes
tante kom ind. "D tante", raabte gutterne,
"vor lille søster er død." "Herren gab, Herren

tog, Herrens navn være lobet!" sagde tanten
med sagte og blid stemme.

Saa havde børnene lyst til at se den kjære,
lille søster, og tanten gif op med dem. De talte
ikke et ord, men saa kun forundret paa hende,
mens hun laa der i sin bugge, saa hvid som
en lilje. Om eftermiddagen gif gutterne til sin
bedstemor; men Else blev hjemme. Hun tænkte
saa meget paa den kjære, lille søster, at hun gif
opad trapperne, aabnede døren sagte og gif ind.
Det var lidt koldt. Et vindu stod halvt aabent,
og den kjølige høstvind blæste lige paa buggen.
Else kunde ikke lade være at tænke paa, at
barnet maatte blive forkjølet, og hun gif hen
til buggen, løstede det fine tørløbe fra ansigtet
og ventede næsten, at den lille søster skulde
strække sine hænder ud, forat hun skulde tage
hende op. Men barnet laa stille, ganske stille.
Der var intet smil paa dets læber. Else tog
den lille haand. Den rørte sig ikke. Den var
kold, ganske kold. Og de blaa øine, som saa
ofte havde seet paa hende, var nu lukkede. Else
vidste da, at den lille søsters sjæl ikke var der.
Hun hulkede, som om hendes hjerte skulde briste.
Saa gif hun bort; for der var intet, som den
kolde vind kunde stude; der var intet, som hun
kunde pleie mere. Der var kun det blege, lille
legeme, som laa i buggen. Men barnet selv
var ikke der, hendes egen kjære søster var
ikke der.

Om aftenen sad børnene rundt om sin moder
meget bedrøvede og takefulde. Da satte lille
Else sig nærmere hen til moderen og sagde:
"Moder, du passede paa vor lille søster, mens
hun var her, og du bar hende og holdt hende i
dine arme hele tiden, da hun var syg; men hvem
bar hende paa den anden side, moder?" spurgte
Else alvorligt.

"Paa den anden side af hvad, Else?" spurgte
moderen.

"Paa den anden side af døden, hvem bar
hende paa den anden side, moder? Hun var
saa liden, at hun ikke kunde gaa alene."

"Jesus mødte hende der", sagde moderen og
smilte, da hun tænkte paa det. "Huffer du ikke,
hvorledes han sagde: 'Vader de smaa børn
tomme til mig og forhindrer dem ikke; thi
Guds rige hører saadanne til'? Han bar hende
paa den anden side."

Og siden var det altid en stor trøst for Else
og hendes brødre, at den herre Jesus Kristus
mødte deres lille søster, da hun forlod sin mo-
ders arme, og bar hende i sine arme til him-
melen.

Hjælpe Gud til at male himlen.

En af George Macdonals bøger forekommer der en liden, syg gut. Medens han en dag sidder ved vinduet og glæder sig ved synet af den smukke solnedgang, udbryder han: „D, mama, hvor glad jeg skulde være, om jeg kunde hjælpe den hjære Gud med at male himlen!“

„D, du kjære gutten min,“ sagde moderen, idet hun trykkede ham til sit hjerte, „du hjælper virkelig Gud at male himlen, thi hver eneste dag gør du mit livs himmel saa deilig og vakker.“

Da blev lille Gerard glad i sit hjerte.

Smaa børn kan paa mange maader gjøre sit til, at den himmel, som hvælver sig over deres hjem, kan blive stjern og rosenfarvet. Hvert tilfreds smil, hvert sagtmodigt ord, hver af kjærlighed baaret gerning er et strøg med den kost, som bibringer hjemmets himmel smukke farver. Sligt gjør livet i hjemmet yndigere. Paa den maade kan vi hjælpe Gud til at male himlen.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 29.

Børnetidende er Scandinaviens billigste og mest udbredte barneblad.

Virkantgaader.

a. a. a. a.
a. a. i. t.
t. n. n. o.
r. r. f. f.

Bogstaverne i denne figur ordnes sli, at de kan læses vandret og lodret ens og betegner:

Et bibelsk mandnavn.

Et bibelsk kvindenavn.

Nok et bibelsk mandnavn.

En bibelsk by.

J. Jakobsen, Statvlg.

Historisk gaade.

Sæt navnene paa følgende personer under hinanden, saa vil du af deres forbogstaver læse navnet paa en romersk keltkonge.

En bekendt mand under den franske revolution.

En stor norsk skald under Haakon den gode.

En stor svensk konge.

En norsk statsmand fra det 19de aarhundredes første halvdel.

En reformator.

En dansk statsmand i det 17de aarhundrede.

En gammelnorsk konge.

Georg Morgenstjerne. 9 aar.

Billedgaade.

Ved S. J. Kristiania.